

דרך הדי"ק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

פרשת מטות-מסעי | גיליון 37 | כ"ו תמוז תשפ"ג

סעודה ראשונה

בלימוד התורה המשנה והגמרא בימי בין המצרים מתקנים את החכמה בינה ודעת של האדם.

אדם שיחשוב רק על צער השכינה בלי הצער הפרטי שלו מיד יביא את המשיח.

על הפס' "ומאז באתי אל פְּרַעָה לְדַבֵּר בְּשִׁמְךָ הֲרַע לְעַם הַזֶּה וְהֶצֱלֵנוּ לֹא הֶצֱלַתְנוּ אֶת עַמְּךָ" (שמות ה, כג) אומר ה"נעם אלימלך" (שמות, ד"ה. וישב משה) דהנה אנחנו בגלות המר הזה אשר בצרותינו לו צר וגלתה השכינה עמנו, אין לנו לדאוג ולהתאונן אלא על גלות השכינה, ולא לחשוב כלל על צרותינו כי אם על צער וגלות השכינה, ואילו היה מגמותינו וצערנו רק על צער השכינה ולא צערנו, בודאי היינו נגאלים מיד, אך כי בשר אנחנו ובלתי אפשר לסבול לנו צרותינו ומכאובינו, לכן ארכו לנו הימים בעוונותינו הרבים בגלות המר, מחמת שאנו משתתפים צערנו עם צער השכינה ואנו חוששים על צערנו, ואילו היה צדיק אחד כנ"ל, היה מציל את כל העולם כולו מן הגלות. וזה שאמר משה רבינו ע"ה "ומאז באתי לדבר בשמך", פירוש כל דבורי לא היה רק בעבור שמך הגדול והקדוש שהוא בגלות ולא בשביל גלותינו.. מן הראוי היה שיגאלו ישראל מיד "ומדוע הצל לא הצלת".

ימים אלה הם ימי בין המצרים, שלושת השבועות בין י"ז תמוז לט' באב שיש בהם קטב מרירי והשטן מרקד, עומד ונמצא בכל מקום. האדם צריך להיות בחכמה גדולה איך לעבור את הזמן הזה ואיך לעבור את הימים האלה. כתוב בספרים הקדושים שמי"ז בתמוז עד ראש השנה יש עשרה שבתות והן כנגד עשר ספירות. השלוש שבתות הראשונות הן כנגד שלוש הספירות הראשונות. ידוע שהזמן הזה הוא הכוח של עשו שכוחו גדול ביותר ואדם צריך לדעת בחכמה ובתבונה איך ליישר את דרכו ולעבור את הימים האלה בלתיקן ולא לקלקל, להביא את עצמו שיצא משלושת השבועות האלה כשידו על העליונה ולא ח"ו להפסיד נכסים חשובים בנפש שלו ודברים חשובים בחיים שלו.

הוא יודע ששלושת הספירות הראשונות הן חכמה בינה ודעת, חכמה זה הרעיון הראשון שעולה בדעתו של האדם, בינה זה התכונן שבו האדם מתכנן לעשות את הדבר שעלה בדעתו בחכמה, דעת זה מתי שהאדם מגיע למצב לפעול ולעשות את מה שחשב ותיכנן. נמשול את זה לאדם שעלה בדעתו לבנות בניין זה הרעיון, החכמה. אחרי כן יש את הבינה ללכת למצוא אדמה להשיג אישורים וכסף לבנות את הבניין ודעת זה איך לבנות את הבניין.

הגדולה של האדם בשלושת השבועות האלה לסדר את עצמו בחכמה ובתבונה ליישר את החכמה הרעיונית, את הבינה התכוננים ואת הדעת להוציא לפועל את הדברים. והשטן מרקד ומנסה להפריע ולהשחית כל חלקה טובה. כל הנזקים הגדולים שיצאו לאדם במשך השנה, שורשם מהזמן הזה מ"ז בתמוז עד ט' באב.

ידוע מה שמסופר על ה"ישמח משה" שעמד פעם בהושענא רבה פתח את ההיכל ואמר "ריבוננו של עולם, אם תחשוב שמה שאני מתפלל כ"כ על הגאולה הוא מפני טובתי אני מקבל עלי שלא יהיה לי שום חלק בגאולה השלימה, רק שיהיה הדבר ויתרבה כבוד השמיים. ואם תחשוב שעל כל פנים אני מצפה שיהיה לי חלק לעולם הבא, הרי גם זה אני מקבל עלי שאם ארד לשאול תחתית ולנצח נצחים לא אראה שום אור אעפ"כ אני רוצה בדבר, רק שיתגדל ויתקדש שמה רבא מיד".

ואמרו רבותינו הקדושים שתורה שבכתב היא כנגד החכמה, המשנה היא כנגד הבינה והגמרא היא כנגד הדעת. לכן בשלושת השבועות אנו נוהגים בק"ק "שובה ישראל" בשבוע הראשון לסיים את התורה נביאים וכתובים בצוותא כולם שבת אחים גם יחד, נחזק את הרעיון שיהיה בו רעיון אמיתי וישמר מכל רע. בשבוע השני של בין המצרים לסיים את המשנה שזה כנגד הבינה שהתוכניות יהיו נכונות וטובות. ובשבוע השלישי של שלושת השבועות לסיים את הגמרא שזה כנגד הדעת. ובשבעה שבועות הנותרים עד ראש השנה זה זמן לעבוד על הלב, לתקן וליישר אותו וכך להיכנס לראש השנה במדרגה גדולה ורמה ונקבל עול מלכות שמיים כמו שצריך. ומי שיקפיד בדבר הזה וישתתף בשותפות הזו לסיים את הלימוד כנגד החכמה בינה ודעת, יזכה לתיקון השלם ויזכה להשלים ולהעביר את הימים האלה ולא להיכשל ולבנות את היסודות להמשך השנה שתהיה בנחת ובדרך טובה.

אדם שידע לנתק את עצמו מהצער הפרטי שלו ולחשוב רק על צער השכינה, המשיח מיד יבוא. האדם היחיד שהגיע לדרגה הזו הוא משה רבנו שידע לנתק את הצער של כלל עם ישראל מעצמו ולחשוב רק על צער השכינה. צריך לעבוד על עצמנו להפסיק לחשוב על הצער שלנו ועל הכאבים שלנו אלא רק על צער השכינה, אוי לנו אוי לנו שהנעם אלימלך אומר שיהיה רק צדיק אחד בדור בכל העולם כולו שיחשוב רק על צער השכינה לבד, מיד יבוא המשיח והגאולה תהיה מיד.

כמה אנחנו צריכים לעבוד על עצמנו ולחשוב על צער השכינה, עכשיו ימי בין המצרים חורבן בית המקדש כל אחד חושב על עצמו קשה לי, כואב לי צר לי ולא טוב לי, האדם יחשוב על הקב"ה על צער השכינה. נעבוד על עצמנו להפסיק לחשוב על הכאבים שלנו ולחשוב על הפרטי שלנו אלא על הכלל על הקב"ה, על הצער של השכינה. נשתדל לעבוד על זה חזק ונזכה לישועה גדולה.

נפש הדי"ק

אדם מתבלבל בדברים שבדרך ומניח את הדברים העיקריים. כמה פעמים אנחנו רואים אנשים שהולכים לבית כנסת, הולכים לשיעור תורה, אבל בדרך לשיעור תורה, בדרך לבית כנסת הם עושים את כל העבירות שבעולם, וגם מתי שיושבים בבית כנסת הכל עסוקים רכי" לות, לשון הרע, דיבורים ריקים, מחלוקות, שנאות.

אדם צריך להיות ממוקד במטרה, לעשות את המטרה כמו שהוא צריך ולא להיות מעורבב בדברים אחרים ולשכוח את העיקר.

"ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד עצום מאד"
בזכות שהקפידו שבט ראובן ושבת גד לאכול רק מן זכו למקנה רב ועצום.

התורה הקדושה אומרת לנו בפרשת השבוע "ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד עצום מאד" נבוא ונשאל למה התורה מציינת שלשבת ראובן ושבת גד היה מקנה רב, מאיפה היה להם מקנה רב?

כתוב בספרים הקדושים מתי שבני ישראל היו במדבר ואכלו את המן, באחד הימים באו למשה ואמרו "ועתה נפשונו יבשה אין כל בלתי אֵל המן עינינו" (במדבר יא, ו) נמאס לנו לאכול את המן, רוצים לאכול בשר. משה רבנו אומר לקב"ה שהוא לא יכול לחיות ומעדיף למות, אין לו מאיפה להביא להם בשר. הקב"ה אומר למשה לאסוף שבעים זקנים ויביא לעם ישראל בשר, משה רבנו לא יכל להביא להם בשר בכוחות עצמו, משה היה כולו קדוש ויכל להביא רק מן. הביאו שבעים זקנים שגם יש להם גשמיות, כי אדם עם גשמיות יכול להביא גשמי והם הביאו את הבשר.

להרבה אנשים מעם ישראל היה גם צאן ובקר, שחטו והתחילו לאכול בשר. שבת גד שהיו קרובים לרב שלהם משה, לא הסכימו לאכול בשר ואכלו רק את המן מהשמיים, לכן היה להם הרבה צאן ובקר כי לא שחטו שום בהמה.

"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים"
אמירת מ"ב המסעות - סגולה להינצל מכל דבר קשה

בפרשת השבוע אנו קוראים על כל המ"ב מסעות, ארבעים ושתיים מסעות שבני ישראל עברו ונסעו מהציאה ממצרים ואמרים רבותינו הקדושים שכל יהודי בחיים שלו, מהרגע שיוצא מבטן אימו לאויר העולם עובר ארבעים ושתיים תחנונות שהוא עובר ועוצר בחיים, כמו שבני ישראל במדבר עברו ארבעים ושתיים תחנונות, כך כל יהודי עובר בחיים שלו.

כמו שאמרים רבותינו הקדושים שכל יהודי עובר בחייו עשרה ניסיונות קיומיים, עשר בעיות שכל הדלתות סגורות בפניו זה נקרא ניסיון קיומי, כך האדם עובר ארבעים ושתיים תחנונות בחיים שלו. והארבעים ושתיים תחנונות האלה הם כנגד שם בן מ"ב אותיות של "אנא בכח" של הקב"ה שיש בו ארבעים ושתיים אותיות.

"אנא בכוח" הוא דבר קדוש ומפחיד, יש בו שבעה בתים כנגד שבעה ימות השבוע. וצריך לקרוא את זה בזהירות כל פעם שתי מילים, "אנא בכח" נגדלת ימינו" "תתיר צרורה" ואחרי כן את השם הקדוש שיוצא מכך אב"ג-ית"ץ, זה אוסף את כל הכוח של התורה והקדושה, עבודת השם והדבקות של יום ראשון, לכן גם בקריאת שמע על המיטה אומרים את זה שמעלים את כל עבודת השם של אותו יום לשמיים.

"קבל רנת" "עמך שגבנו" טהרנו נורא" קר"ע שט"ן, זה כנגד יום שני. "נא גבור" "דורשי וחקרי" "כבבת שמרם" נג"ד יכ"ש זה כנגד יום שלישי. "ברכם טהרם" "ברמי צדקתך" "תמיד גמלם" בט"ר צת"ג, זה כנגד יום רביעי. "חסין קדוש" "ברוב טובך" "נהל עדתך" חק"ב טנ"ע, זה כנגד יום חמישי. "חיד גאה" "לעמך פנה" "זוכרי קדשתך" ג"ל פז"ק, זה כנגד יום שישי. ביום שבת "שועתנו קבל" "ושמע צעקתנו" "יודע תעלמות" שק"ו צי"ת, הכוח של היום האחרון מאסף ומרים את הכוח והלימוד של כל ימות השבוע. ורבי שמשון מאוסטרופולי אומר שבשעות הסכנה והצרות ומתי שיש לאדם דברים קשים, יגיד האדם מ"ב מסעות ויקשור את זה ל"אנא בכוח גדולת מינך" וזה יציל אותו ממוות, מצרות ומכל הדברים הקשים.

הורעה משמדת ומרגשת!

מאת: **רבי יצחק אייזיק ווארעווער**
הנחלתו השבועי
"מודשת הדי"ק"

מתורגם של הארמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א וכנו ממשיך דרכו רבי יואל משה פינטו שליט"א

דברי תורה, מוסרי, דראי, משכבה והסידות, על סדר פרשיות התורה, ופנינים הסוללים את דרכי ההתמודדות עם אתגרי החיים והזמן.
בהנצחה נרחבת של מעל 100,000 עותקים

ש"ית הדי"ק

שאלה:

כבוד הרב אני לא מוצא כיוון בלימוד התורה, אני פותח המון ספרים ולא זוכר כלום. מה כבוד הרב מציע לי לעשות בלימוד התורה הקדוש?

תשובה:

אחת הסיבות כי אתם פותחים הרבה ספרים. תפתחו קצת ספרים ואז תמצאו את הדבר הנכון ותתרכזו. אדם שפוחט סוגר, פוחט סוגר הוא לא משיג כלום. תיקח אחד חזק, תבין את זה עמוק ואז יהיה טוב.

"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים"
כל אדם עובר מ"ב מסעות בחייו כאשר מהמסע הראשון נמשכים כל הכוחות לשאר המסעות.

פטורים. רבותינו הקדושים אומרים שמדובר על חירש שנולד חירש, אדם שפעם שמע ונהיה חירש לא פטור מהתורה, כי פעם הוא שמע. מי שפעם שמע, ראה או דיבר, המחויבות שלו היא מחויבות נצחית, כי אם פעם הגיע לדרגה גבוהה של שמיעה של ראייה או דיבור הוא יכול להגיע לדרגה הזו שוב אפילו שעכשיו הוא חירש. אדם שהגיע לדברים נשגבים פעם אחת, תמיד הוא יגיע לדברים נשגבים, אדם שפעם ראה את האור הגדול, תמיד יש עליו תביעה להגיע לאור הגדול.

אנחנו מוצאים בפרשת השבוע שיש מ"ב מסעות, ארבעים ושתיים מסעות ורבותינו הקדושים אומרים שכל יהודי מהיום שיוצא מבטן אמו עד יום מותו עובר ארבעים ושתיים תחנות, עניינים בחיים שכל יהודי צריך לעבור בחיים שלו. אבל מקשים רבותינו קושיה חזקה, אם נספור את המסעות נמצא רק ארבעים ואחד מסעות ולא ארבעים ושתיים, אם כך איך התורה הקדושה אומרת שיש ארבעים ושתיים מסעות?

המסע הראשון זה מסע הדבקות לקב"ה ואחרי שיש את המסע הראשון עם אור גדול ודבקות לקב"ה אנחנו מחוייבים להיות בכל המסעות על פי האור הראשון, המגדלור של המסע הראשון של הדבקות בקב"ה שממש נמשכת כל המחויבות שלה נמשך האדם בשאר המסעות.

רבותינו הקדושים מתרצים ואומרים, התורה הקדושה אומרת (שמות יט, ד) **"וַיֵּצֵא אֱתָכֶם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים"** מתי שיוצאנו ממצרים בערב פסח, הקב"ה לקח את בני ישראל על כנפי נשרים עד בית המקדש ושם בירושלים בבית המקדש, הקריבו את הפסח ואז הקב"ה החזיר אותם לארץ מצרים והתחילה יציאת בני ישראל בארץ מצרים. אם כך רבותינו הקדושים מונים את היציאה על כנפי נשרים שהייתה בליל הסדר הראשון ליציאת בני ישראל ממצרים כמסע הראשון ואחרי כן עוד ארבעים ואחד מסעות, ביחד זה ארבעים ושתיים מסעות.

אבל צריך להקשות ולומר אנחנו אומרים שכל יהודי עובר ארבעים ושתיים מסעות, נבוא ונשאל מה העומק במסע הראשון שבו יצאנו ממצרים על כנפי נשרים, למה הוא נחשב כאחד המסעות שעוברים?

אלא אולי חשבנו לפרש ולומר יסוד גדול, ידוע שקוראים ליציאה ממצרים "יציאת מצרים" ולכאורה צריך להגיד "יציאת בני ישראל ממצרים" אלא אומרים רבותינו הקדושים אחרי מאתיים ועשר שנים שהיו במצרים והתרגלו לטבעים ולאופי של המצרים, המצריות הייתה טמונה בתוך עם ישראל. מתי שהקב"ה הוציא את בני ישראל ממצרים, הוא הוציא גם את המצריות מתוך בני ישראל וזה יציאת מצרים כי המצריות יצאה מתוך בני ישראל.

על פי זה אפשר לבאר ולומר כך, בכל יהודי יש את הרגע והזמן שהוא יוצא ומוציא את הרע מתוכו וחוזר לדרך השם לדרך הטובה. הרגע הזה הוא כמו שבני ישראל יצאו ממצרים בפעם הראשונה על כנפי נשרים, שהקב"ה לקח אותם לארץ ישראל לבית המקדש להקריב את קרבן הפסח הראשון.

כל אחד יש לו הרגע הזה המיוחד שבו מתעלה ונדבק בקב"ה וזוכה לדבקות עצומה בקב"ה ואחרי כן הוא יוצא ומתמודד עם החיים. כל אדם שחזר בתשובה וראה וחזה רגעים של קדושה, היו לו רגעים נשגבים שבהם כלום לא רואים ולא מרגישים כלום אלא רק קדושה וטהרה, רק רוממות ואחרי כן יוצאים להתמודד עם המסעות של החיים, עם ההתמודדות והמלחמה היומיומת של היצר הרע.

האדם צריך לדעת שלכל אדם יש ארבעים ושתיים מסעות, המסע הראשון זה ההתעוררות הראשונה והדבקות בקב"ה ואחרי ההתעוררות והדבקות הראשונה שהיא נמשלת ונחשבת כמו הלילה הראשון ביציאת מצרים על כנפי נשרים לבית המקדש שהגענו להתעלות הנפש הגדולה ולאור הגדול, אחר כך ההתמודדות של ארבעים ואחד מסעות.

הגמרא אומרת (חגיגה ב:) דבר מופלא גדול, חירש שוטה וקטן פטורים מכל התורה כולה, אם מישוה הזיק להם הוא חייב ואם הם הזיקו למישוה הם

הצטרפו לקריאתו של מו"ר עטרת ראשנו
האדמו"ר רבי יאשיהו פינטו שליט"א
ללימוד המיוחד בימי בין המצרים!
כולנו ביחד - כאיש אחד בלב אחד
מסיימים תנ"ך, ש"ס משניות, וש"ס בבלי!

לחבורת המצוות והמעשים טובים, תפילה זו חוברה על ידי צדיק קדמון ואנו משתדלים לאומרה בכל יום:
 אלהי, אל תצריכני אל הרעים שבבני אדם, ואם תצריכני לאחד מברואיך יהיה אל הטוב שבהם והנפש הנדיבה שבהם ואשר לא יזכר טובתי לי מהם.
 באהבה מרובה, הדורש בשלומכם כל הימים.

מסופר שבקרקוב, קרקוב זה היה אם ועיר בישראל, בקרקוב היו צדיקים גדולים, תלמידי חכמים גדולים, הב"ח, מחבר פירוש "בית חדש" היה נר בקרקוב, כל הצדיקים הגדולים היו מהעיר קרקוב.

בקרקוב היה בן אדם שהבן אדם הזה היה עשיר מופלג, רוב האנשים של העיר היו אנשים עניים, לא היה לאף אחד כסף, היו אנשים עניים מאד, היו כולם בקושי מתפרנסים, זה עובד עבודה זו וזה עובד עבודה זו, אחד שואב מים, אחד חוטב עצים, אחד סנדלר, אחד נגר, בקושי כל אחד מהתושבים של קרקוב היו מצליחים להשיג פרנסה.

והיה בעיר הזאת איש עשיר גדול שקראו לו יוסף ואותו יוסף היה קמצן עצום שאין כדוגמתו, לא היה בעיר אדם שהיה יותר קמצן ממנו. הוא היה העשיר המופלג בכל האזור, אבל הקמצנות שלו לא היה לה לא ראשית ולא אחרית. אף פעם הוא לא נתן לאף אחד פרוטה, אף פעם הוא לא עזר לאף אחד בכלום, אין אדם שיכל לומר אני קיבלת פעם צדקה מאותו יוסף, יוסף הזה לא נתן לאף אחד מימיו פרוטה של צדקה.

וכן עברו ימים, היה עובר אותו יוסף ברחוב, כולם היו עניים, היו רואים את העושר שלו שהוא הולך בעושר גדול וכולם היו עניים. הילדים היו זורקים עליו אבנים, היו מקללים אותו, היו מביישים אותו, אתה בן אדם עשיר גדול, האחים שלך מתים מרעב, היהודים אין להם מה לאכול ואתה כך מתנהג, אבל הוא בשלו, לא נותן לאף אחד צדקה, לא עוזר לאף אחד, הוא חי בעולם שלו, חי במציאות שלו, אין לו מציאות בלב לעזור ולתת לאף אחד כלום.

אותו אדם התבגר, חלה, הגיע לשערי מוות, הגיע לסוף החיים. קראו לחברה קדישא ואמרו לחברה קדישא, יוסף העשיר הגדול שהוא קמצן גדול מגיע לסוף חייו, בואו אליו, צריכים לראות, לקרוא קריאת שמע, לראות מה לעשות, הוא הגיע לסוף החיים.

הגיעו החברה קדישא, אמרו לו, יוסף הגעת לסוף החיים, מימך לא נתת פרוטה של צדקה, בבקשה תתן לקהילה של קרקוב, הקהילה הקדושה, תתן לקהילה אלף רובל, אלף מטבעות של זהב, תתן לקהילה סכום, זה כולם, זה פעוט בפניך. אתה עשיר מופלג, תתן לקהילה משהו, תעזור לקהילה.

אמר להם אותו יוסף, אני לא מסכים. אמרו לו אתה בסוף חייך, עוד רגע אתה מת, עוד רגע אתה מחזיר את הנשמה שלך להקב"ה, תעזור לקהילה, תעזור לאחים שלך. יש פה רעב, יש פה צמא, יש פה עוני, אין לאנשים מה לחמם את התנור בבית, אין לאנשים מה לעשות שבת, תעזור לאנשי הקהילה, תתן לנו אלף זהובים, תתן לנו כסף.

הוא אמר, אני לא אתן. לחצו אותו, לחצו אותו, חייב לעזור. אמר, אני מוכן לתת מאה רובל, לא מוכן לתת יותר. התווכחו עוד אנשי חברה קדישא, הוא אמר להם, אני יורד לחמישים רובל. התווכחו עוד, אמר אני לא אתן, כולם אני לא אתן.

אמרו לו בבקשה, תעזור, זה דבר חמור ביותר, תעזור לנו. אמר, אני לא נותן. אמרו לו אנשי חברה קדישא, אנחנו מודיעים לך שאם לא תתן לנו כסף אז אנחנו לא נטפל בך מתי שתמות. לא נקבור אותך, לא נעשה כלום, אתה מתנהג באכזריות ובשפלות כל כך, אתה עומד למות, אתה גוסס, נשאר לך שעה, חצי שעה, שעתיים לחיות. אתה לא מוכן לתת לחברא קדישא, לעניים של העיר? מה תעשה עם כל הכסף שלך?

אמר להם אותו יוסף, כל החיים הסתדרתי לבד, גם עכשיו כשאני מת אני אקבור את עצמי, לא אתן לכם כלום. התחננו אליו, אמר אני לא נותן. חמישים רובל, פרוטה לא יותר מחמישים רובל, לא מסכים.

עוד כשהיו מדברים איתו התחילה הנשמה לצאת, הוא קרא על עצמו "קריאת שמע" ונפטר מן העולם, לא היה מוכן לעזור כלום ולא כלום. אנשי חברה קדישא נתנו הבטחה שאם הוא לא יעזור באלף רובל, לא יקברו אותו. אמרו אנשי חברה קדישא, כך נעשה, אנחנו לא קוברים אותו, אנחנו לא נקבור אותו בשום פנים ואופן. יצאו אנשי חברה קדישא מהבית והוא נשאר שוכב במיטה, אף אחד לא מטפל בו, אף אחד לא עושה כלום, לא כלום, נשאר שוכב על המיטה מת.

עבר יום ראשון, אף אחד לא טיפל בו. עבר יום שני, אף אחד לא נגע בו, כל העיר אף אחד לא נגע בו. אני שלישי אף אחד לא קבר, אף אחד לא נגע בו. יום רביעי אחד השכנים אמר, אני אעשה חסד, אני בלילה בשקט אלך לקבור אותו. מה אעשה איתו, אשאיר אותו כך זרוק בביתו? בכל אופן יהודי, קמצן, לא קמצן, עזר, עזר, הוא יהודי, מת, אין מי שקובר אותו, אני אקבור אותו.

לקח אותו יהודי בשקט בלילה, שאף אחד לא יראה אותו, את אותו יוסף על הגב, אפילו לא היה לו איך לקחת אותו, סחב את הגופה שלו על הגב ולקח אותו לבית קברות. חיפש מקום, לא במקום טוב, בצד, מחוץ לכל המקומות, מקום שאין אף אחד, חפר קבר, הניח אותו בפנים, כיסה את הקבר וחזר לביתו.

אף אחד אפילו לא שאל איפה אותו יוסף, קברו אותו? לא קברו אותו? מה עם הגוף שלו, איפה הגוף שלו, כל אנשי העיר היו שונאים אותו שנאה גדולה, אדם שמתנהג באכזריות כל כך גדולה.

מגיע יום חמישי, הרב של קרקוב, עיר ואם בישראל, הרב של קרקוב יושב בבית בבוקר, דופק אצלו בדלת עני ראשון. אומר לו, רבי אין לי איך לעשות שבת, אני עני,

תתן לי כסף. הרב נתן לו כמה פרוטות. עבר חמש דקות, עוד עני דופק בדלת, רבי, אין לי איך לעשות שבת, תתן לי כסף, מה שהיה לרב, הרב נתן לו. עוד כמה דקות עוברות, עוד אדם דופק לרב, רבי תעזור לי, אין לי איך לעשות שבת. עוד פעם עזר לו הרב.

אמר הרב, מה קרה היום? כל העניים היום פתאום באים לבקש צדקה? איפה כל העניים האלה היו עשירים, שלושים שנה? איפה כל העניים האלה היו, אף אחד לא בא לבקש אף פעם, ידענו שהם עניים, אבל חשבנו, כל אחד מסתדר איך ומה, איך כולם באים היום לבקש צדקה, מה קרה היום? מה קרה היום פתאום שכולם באים לבקש כך צדקה? איך כולם כך באים לבקש צדקה?

התחיל הרב לשאול ולחקור, מה קרה, איך קרה? שאל הרב את אותו אדם ראשון, אחד האנשים שבא אליו, אתה יכול לספר לי מה קרה? איך קרה? האם הכרת פעם את אותו יוסף, תספרו לנו. התחילו לדבר הרב, לשאול, לדובב אנשים, מי נתן את הצדקה. הרב ראה שיש פה משהו לא מובן, כל הסיפור, משהו לא מובן.

אחד העניים שנכנס, שאל אותו הרב, האם פעם ביקשת צדקה מאותו יוסף? אמר לו כן, יום אחד באתי אליו לביתו, הכניס אותי לבית, ישב איתי, נתן לי לאכול, לשתות, נתן לי אוכל, נתן לי הכל, פתאום התחיל לשאול אותי, מה אתה רוצה? אז העני סיפר לרב, אמרתי לו, אני צריך חמישה רובל בשבוע לקנות אוכל. בתוך שמדבר, כך סיפר אותו עני לרב, פתאום קם אותו יוסף, התחיל לקלל אותי, לגרש אותי מהבית, סגר את הדלת וגירש אותי.

העני השני בא לרב, הרב שואל אותו ואתה? אותו סיפור, השלישי, הרביעי, פתאום הרב קרא לכל העניים של העיר וכל העניים של העיר אותו סיפור, אותו יוסף פגש את כולם, שמע מה חסר להם, לזה חמישה רובל, לזה עשרה רובל, לזה חמישה עשר רובל, לזה שמונה רובל, כל העיר כולה, כל יום חמישי בבוקר בשקט הוא היה מסתובב ושם לכל עני ועני בדלת שלו את הכסף שהוא היה צריך. כל עני כל יום חמישי בבוקר קיבל במעטפה מה שביקש מאותו יוסף, בסוף גרשו אותו, בסוף יוסף גירש את האדם ולא הראה לו שהוא נותן לו, אבל כולם קיבלו ממנו את הצדקה.

אמר הרב, אוי ואבוי לנו, כל העיר כולה מי פרנס אותה? אותו יוסף. בכסף שפרנסנו את כל העיר כולה, מה עשו הילדים של כולנו, היו זורקים עליו אבנים, היו מביים אותו, היו מקללים אותו, לא רצינו לקבור אותו אפילו בקבר, לא לקחנו אותו ללוויה, לא קברנו אותו, לא שימחנו אותו, לא עשינו לנפטר מה שצריך לעשות.

ערב שבת קודש הרב הודיע, יום ראשון תענית ציבור, כל העיר כולה נמצאים בבית המדרש בצום, תענית ציבור, צריכים לעשות תענית על מה שעשו, אפילו לא קברו אותו, כל העיר באו, התפללו, בכנו, תפילות, הוציאו ספר תורה, כל מה שמתפללים ביום של צום.

בסוף הצום עמד הרב ואמר, כל מה שעשינו עדין אני מרגיש בלב שעוד לא נמחל מהשמיים לעיר הזאת מה שעשו עם אותו יוסף, הלב מרגיש שעדיין יש קטרוג בשמיים מאותו יוסף, מה שעשו לו.

פתח הרב את ההיכל והתחיל לבכות ולומר, יוסף תמחל לנו על כל מה שפגענו בך כל אנשי העיר הזאת, תמחל לנו כל מה שעשינו לך ולא התנהגנו אתך בהגינות ואתה היית הגון וטוב עם כולם והחזרנו לך לא טוב.

מסופר שאותו רב גדול, רב קלמן קראו לו, פתאום שבתוך שמדבר נפל וכמו תרדמה נפלה עליו ומסופר שאותו רב אמר שהוא חלם בחלום שהוא מגיע לשמיים והוא פגש שם את אותו יוסף יושב בישיבה של מעלה, בגן עדן, התקרב אליו הרב ושאל אותו, יוסף, מה קורה אתך?

אמר לו אותו יוסף, אני שמת מאד. שאל אותו הרב בחלום את אותו יוסף, מתי שהיית מת ואף אחד לא ליווה אותך, מה הרגשת? הוא אמר להם, לא היה לי אף צער. מי בא ללוות אותי, אברהם אבינו, האבות הקדושים, המצוות שעשיתי הם באו ללוות אותי ועכשיו פה אני נמצא. אני שמח שמחה גדולה, מחלתי לכם, סלחתי לכם, אין לי אף קטרוג בלב על כלום, תמשיכו את החיים שלכם, רק דבר אחד חסר לי, חסר לי יום חמישי שהייתי הולך עם המעטפות בשקט לעניים ושם להם בחלונות את הכסף שלא יחסר לאף אחד כסף לכבוד שבת קודש.

צריך לדעת יסוד גדול, אדם שעושה מצוות, אדם שעושה מעשים טובים, אדם שעושה דברים גדולים, הכוח של הדברים הגדולים חזק ביותר, הכוח של הדברים הגדולים יש לזה כוח איום ונורא שעומד כנגד כל דבר, שהקב"ה נותן אור גדול אין כוח יותר גדול מהאור הזה.

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א